

Fuerteventura in cijfers

4

maanden woonde de Baskische schrijver De Unamuno in 1924 in ballingschap op Fuerteventura.

6

km lang zou de muur op de Istmo de La Pared zijn geweest die in de prehistorie twee vijandige koninkrijken scheidde.

20

graden Celsius is in januari de gemiddelde maximumtemperatuur in Puerto del Rosario.

27

soorten walvissen en dolfijnen zijn er tot nog toe voor de kust van het eiland gesignaleerd.

53

bewapende Engelsen probeerden in 1740 het eiland te bezetten, maar werden bij Tuineje verdreven.

72

geiten van metaal staan er in het park van het kunstencentrum Casa Mané in La Oliva.

100

km bedraagt de afstand tot de Afrikaanse kust.

180

molens draaiden er vroeger op Fuerteventura om bronwater omhoog te pompen, waarvan er vele zijn gerestaureerd.

290

gestileerde voetafdrukken krasten de oorspronkelijke bewoners in het gesteente op de top van de Montaña Tindaya.

300

dromedarissen omvat de kudde in het Oasis Park bij La Lajita, die beurtelings toeristen over het terrein vervoeren.

600

deelnemers komen elk jaar in november in Corralejo bijeen voor een internationaal vliegerfestival.

807

m hoog is de Pico de La Zarza, de hoogste berg van Fuerteventura.

3000

Oud-Canariërs woonden er op het eiland toen in de 15e eeuw de verovering door de Europeanen een aanvang nam.

14.318

hectare groot is het natuurpark op het schiereiland Jandía.

20.000

hotelbedden telt Corralejo, het grootste vakantieoord van Fuerteventura.

107.000

mensen wonen er op Fuerteventura, dat de afgelopen jaren een snelle bevolkingsgroei beleefde.

125.000

ton steen wilde de Baskische beeldhouwer Eduardo Chillida uit het binnenste van de Montaña Tindaya laten halen.

3.000.000

toeristen kwamen er in 2016 naar het eiland, meer dan ooit.

120.000.000

jaar zijn verstreken sinds het oudste gesteente van Fuerteventura, de kalk van Ajuy, ontstond.

75.000
geiten telt Fuerteventura,
die een lekkere kaas
produceren.

Het kompas van Fuerteventura

15 manieren om je onder te dompelen op het eiland

Puerto del Rosario

De eilandhoofdstad is geen must see, maar als je het stadse leven buiten de toeristische paden wilt bekijken, ben je hier aan het juiste adres. Wie op Fuerteventura zijn geld niet in het toerisme of de landbouw verdient, woont en werkt doorgaans in Puerto del Rosario (28.500 inwoners). 's Ochttends en vroeg op de avond is het druk op straat. De siësta brengen de inwoners door in een café of restaurant.

BEZIENSWAARDIGHEDEN

Op en rond het kerkplein

Op de **Plaza de la Iglesia** klopt het hart van de stad. Bij de kiosk in de schaduw van een Chinese vijg verdringen oudere heren elkaar om een biertje of een borreltje te vatten. Kantoornpersoneel brengt de pauze door op een van de comfortabele bankjes. Op de promenade ernaast borrelen fontein en op uit de grond. Hier

Niet alleen de beelden, ook de vele muurschilderingen maken een openluchtmuseum van de hoofdstad.

in de omgeving van de overheidsgebouwen van de eilandraad en de regering van de Canarische Eilanden is altijd wel iets te beleven, of het nu gaat om een bescheiden demonstratie of een feestje ter gelegenheid van de indiensttreding van een nieuwe medewerker. Boven aan het plein staat de **Iglesia Nuestra Señora del Rosario** 1. Het beeld van de Madonna van de Rozenkrans, de beschermheilige van de stad, werd in 1806 vanuit Tetir hiernaartoe gebracht. Destijds heette Puerto del Rosario nog enigszins platvloers Puerto de Cabras (geitenhaven). In 1824 begonnen de inwoners met de bouw van de kerk, maar de opmerkelijke voorgevel in eclectische stijl werd pas rond 1930 toegevoegd. Deze Canarische variant op de Jugendstil verenigt elementen uit de meest uiteenlopende tijdvakken. Vanaf het kerkplein loopt de autovrije **Calle Primero de Mayo** dwars door de stad. Veel winkels en warenhuizen zijn in de loop der jaren verkast naar het winkelcentrum Las Rotondas of naar het industrieterrein aan de weg naar Antigua. De leemten zijn opgevuld met chique cafés met terras en enkele exclusieve boetieks.

Schrijver in ballingschap

Een van de culturele hoogtepunten van de eilandhoofdstad is **Casa Museo Unamuno** 2. Hier bracht schrijver en filosoof Miguel de Unamuno in 1924 vier maanden in ballingschap door, hem opgelegd door het toenmalige Spaanse militaire bewind. In het vrij onopvallende huis was in de tijd van Unamuno het hotel Fuerteventura gevestigd. De kleine kamers zijn rond een lichte binnenplaats gesitueerd. Vrijwel het gehele interieur dateert uit de jaren twintig van de vorige eeuw en omvat deels het oorspronkelijke meubilair. Op foto's is de schrijver te zien te midden van vrienden, die hij in Puerto del Rosario al snel om zich heen had verzameld. Op borden staan citaten uit zijn werken die over Fuerteventura gaan of die hij op het eiland heeft geschreven. Calle Virgen del Rosario 11, ma.-vr. 9-14 uur, toegang gratis

PUERTO DEL ROSARIO

Bezienswaardig

- 1 Iglesia Nuestra Señora del Rosario
- 2 Casa Museo Unamuno
- 3 Centro de Arte Juan Ismael
- 4 - 10 Beeldenpark (► blz. 18)

Overnachten

- 1 Tamasite

Eten en drinken

- 1 El Cangrejo Colorao
- 2 La Terraza de la Playa Chica
- 3 Terraza Los Paragüitas

Winkelen

- 1 Centro Comercial Las Rotondas
- 2 Galería de Arte Tindaya
- 3 La Biosfera – Mercado Agrario
- 4 Trilla & Semilla

Uitgaan

- 1 La Tierra

Een kunstcentrum verkennen

Een paradepaardje van de eilandraad is het ruime **Centro de Arte Juan Ismael** 3. Juan Ismael González (1907-1981) was afkomstig uit La Oliva en genoot tot ver buiten het eiland bekendheid als

surrealistisch schilder. In het centrum zijn niet zijn werken te zien, maar tijdelijke tentoonstellingen van die van andere lokale en internationale kunstenaars. Het getoonde werk mag dan niet altijd van even hoge kwaliteit zijn,

7

Volkomen eenzaamheid – onverharde wegen en stranden van het westen

Avontuur – dat belooft het onherbergzaamste deel van Fuerteventura, waarin alleen moedige automobilisten en mountainbikers doordringen. Er wachten je een woestijnlandschap, ongerepte stranden en een geheimzinnige villa.

Al snel nadat je Morro Jable hebt verlaten, eindigt het asfalt en rijd je verder over een wasbordachtige onverharde weg naar het uiterste westen van het eiland. Telkens weer kom je langs zijwegen die een ware uitdaging vormen. Wie met een jeep onderweg is, kan er eens eentje proberen om eindelijk een keer gebruik te maken van de vierwielaandrijving. Zo kun je een bezoek brengen aan **Casa de la Señora 1**, waar volgens de legende een rijke dame haar vermogen had begraven, dat later werd geroofd. Of neem een kijkje bij **Punta del Viento 2**, waar je een klein, door rotsen afgeschermd strand vindt. Een andere bestemming voor terreinwagens is **Baja Gómez 3**, waar een bediende van de genoemde señora bij het vissen in zee zou zijn gevallen en door een vis werd opgegeten.

Bij surfers en vissers

Na ongeveer 10 km rijden op de hoofdweg moet je bij een zijweg beslissen of je nu al rechts afslaat naar Cofete. Mijn voorstel zou zijn om eerst verder rechtdoor te rijden. Voor El Puertito de la Cruz kun je nog een kijkje nemen bij **Las Salinas 4**, een afgelegen kuststrook met donkere strandjes en bizar gevormde rotsen, waar vroeger in poelen zout werd gewonnen door verdamping. De zee is hier populair bij surfers.

Rijd vervolgens verder naar **El Puertito de la Cruz 5** op de westpunt van Fuerteventura. Het vissersdorpje telt circa twintig permanente bewoners. Een moderne windgenerator is het symbool van El Puertito de la Cruz geworden, hoewel die nooit is aangesloten op het elektriciteitsnet.

Veel van de mooiste locaties op Fuerteventura, zoals Cofete en de villa Winter, zijn vrijwel niet zonder terreinwagens te bereiken. Wie zelf niet durft te rijden, kan een georganiseerde jeepsafari maken – of een sportief alternatief kiezen en met de mountainbike gaan. Het circa 60 km lange traject (zonder uitstapjes) vergt echter wel een behoorlijke inspanning.

Twee vuurtorens

Je kunt nog doorrijden naar de **Faro Punta de Jandía 6**, de vuurtoren op de uiterste westpunt. Bij helder weer kun je Gran Canaria zien liggen. In het bezoekerscentrum van het natuurpark Jandía vind je een expositie over de geologie, flora en fauna van het gebied. Een weg loopt noordwaarts verder langs het goudgele **Playa de Ojos 7**. Het strand is alleen klauterend te bereiken, waaraan afgezien van een paar sportvissers niemand zich waagt. De zee is hier vanwege de sterke onderstromen toch al niet geschikt om te zwemmen. Aan de andere kant van de weg ligt een raadselachtig, kennelijk al lang niet meer gebruikt vliegveld, dat steeds weer in verband wordt gebracht met de villa Winter. De weg eindigt bij **Punta de El Pesebre 8**, waar een vuurtorentje (*farito*) staat, naar verluidt het kleinste van Europa. Vanaf hier heb je een prachtig uitzicht op de noordkust van het schiereiland Jandía.

Dorp van de geitenhoeders

Rijd vervolgens via El Puertito de la Cruz terug naar de afslag naar Cofete. De onverharde weg, die vanaf hier niet meer zo heel eenvoudig te berijden is, voert over een pas (223 m) met de winderige **Mirador de Barlovento 9**. Daarna kom je in het halfronde keteldal El Golfo, dat omringd wordt door hoge rotswanden. Beneden op de schrale kustvlakte liggen de paar stenen huizen van **Cofete 10** weggedoken achter een heuvel om zich te beschermen tegen de harde wind. Het beschutte terras van de enige bar in het dorp is dé ontmoetingsplaats van de toeristen die hier per jeep zijn gearriveerd. Er wonen maar een paar geitenhoeders in Cofete, die in het weekend gezelschap krijgen van sportvissers.

Boven het dorp staat de raadselachtige **villa Winter 11** eenzaam in het landschap. De Duitse ingenieur Gustav Winter liet de villa in de stijl van een Spaans buitenverblijf bouwen, maar wanneer precies is onduidelijk. Wel staat vast dat Winter na de Tweede Wereldoorlog in het door hem gepachte dal van Cofete geitenkaas liet produceren, die hij naar Gran Canaria exporteerde. Tot zijn dood in 1971 woonde hij op dat eiland.

In de Spaanse pers dook zo nu en dan het verhaal op dat hoge nazi's via de villa Winter naar

Grote delen van het schiereiland worden beschermd in het **Parque Natural de Jandía** (A-D 8-10). Hier heb je een grote kans om de bedreigde kraagtrap (een grote loopvogel) te spotten. Grofweg van december tot maart staat de woestijn in bloei. Piepkleine plantjes duwen na de winterregen hun bovengrondse delen omhoog; de rest van het jaar overleven ze als bol of zaadje. Natuurbeschermers vragen bestuurders van terreinwagens om met het oog op de kwetsbare flora en de vogels die op de grond broeden de gebaande paden niet te verlaten.